

Από τη σκοπιά της Ανατροπής και της Επανάστασης

Δημήτρης Δεσύλλας

Στις επικείμενες εκλογικές μάχες το **ΚΚΕ** προβάλλει ως πολιτικό σύνθημα το: «**Ο λαός μπορεί να σώσει το λαό, στο δρόμο της ανατροπής και της σύγκρουσης, με ΚΚΕ πιο δυνατό!**» Παρά την ελκυστικότητα του συνθήματος, η **πολιτική πρακτική** του ΚΚΕ δεν το επιβεβαιώνει, και αυτό για πολλούς λόγους. Συγκεκριμένα:

ΠΡΩΤΟ: Επιδίδεται σε αγώνες «χαμηλών πτήσεων» και συμβολικές κινητοποιήσεις «διαμαρτυρίας» για άμεσα αιτήματα, με στόχο την εξαγωγή «πολιτικών συμπερασμάτων» και την «εκλογική συμπόρευση για την ενίσχυσή του».

Δύο παραδείγματα:

α) Το **ΠΑΜΕ** ακολουθεί το «απεργιακό εορτολόγιο» της **ΓΣΕΕ** με τις 24ωρες απεργίες «για την τιμή των όπλων». Δεν επιλέγει τις προτάσεις για **κλιμάκωση των αγώνων** με 48ωρες απεργίες ή με άλλες μαζικές - δυναμικές μορφές, στα χέρια των ίδιων των εργαζομένων. Έτσι δεν ανυψώνει τις αγωνιστικές διαθέσεις τους.

β) Το **ΚΚΕ** οργανώνει κάθε Γενάρη την αγωνιστική - επετειακή κάθοδο των αγροτών με τα τρακτέρ. Όμως δεν αντιπαλεύει το «**Μητρώο Αγροτών**», βασικό εργαλείο της Ε.Ε. και των κυβερνήσεων για το ξεκλήρισμα όλης της φτωχολογιάς του χωριού (φτωχοί αγρότες - εργατοαγρότες - αγροτοεργάτες)! Ξεκλήρισμα σε όφελος των μεγαλοαγροτών και του κεφαλαίου.

ΔΕΥΤΕΡΟ: Παρά την αντίθεσή του στη **ΓΣΕΕ**, δεν συμβάλλει έμπρακτα σε «**Ανεξάρτητο Κέντρο Αγώνα**» συντονισμού και κλιμάκωσης των εργατικών αγώνων για ανατροπή της αντεργατικής επίθεσης, **σε πλήρη διαχωρισμό** από τον υποταγμένο - αστικοποιημένο συνδικαλισμό. Δεν αξιοποιεί τη σχετική πολύτιμη παλιά πείρα των **115 σωματείων, των**

ΣΑΔΕΟ, των Επιτροπών Αγώνα. Δεν συμβάλλει στην υπερ-αναγκαία **ταξική ανασυγκρότηση** του εργατικού και λαϊκού κινήματος, για νικηφόρους αγώνες ενάντια στον δολοφονικό καπιταλισμό της εποχής μας.

ΤΡΙΤΟ: Στον άδικο και από τις δύο πλευρές του Αιγαίου, αντιδραστικό - φιλοπόλεμο ανταγωνισμό των αστικών τάξεων Ελλάδας - Τουρκίας, αναδεικνύει μόνον την Τουρκική επιθετικότητα και τον καθοδηγητικό - ιμπεριαλιστικό ρόλο του ΝΑΤΟ. Δεν αντιπαρατίθεται πρακτικά στην εθνική - αστική γραμμή **«όλοι ενωμένοι ενάντια στην Τουρκική απειλή»**, με αποτέλεσμα να μην συμβάλλει αποφασιστικά στην ανάδειξη των διεθνιστικών ταξικών συμφερόντων των δύο λαών και στην κατάργηση των τεράστιων και αντιλαϊκών πολεμικών εξοπλισμών.

ΤΕΤΑΡΤΟ: Διαχρονικά ξεκόβει την τακτική από την στρατηγική, ακυρώνοντας στην πράξη και τις δύο. Υποβαθμίζει τους άμεσους ανατρεπτικούς πολιτικούς στόχους όπως είναι: η άμεση έξοδος από το ΝΑΤΟ και την ΕΕ, η διαγραφή του χρέους, η ανατροπή της ΚΑΠ της ΕΕ, η κατάργηση αντί για την εφαρμογή του **«Μητρώου Αγροτών»**, η κατάργηση του διαβόητου **«Υπερταμείου»** ξεπουλήματος όλης της δημόσιας περιουσίας για 99 χρόνια! Τους στόχους αυτούς τους παραπέμπει στο μέλλον, σε μια ακαθόριστη **«λαϊκή εξουσία» χωρίς επανάσταση.** Εργατική εξουσία (όχι λαϊκή εξουσία) προκύπτει μόνο μετά από επανάσταση.

ΠΕΜΠΤΟ: Αρνείται την ισότιμη ανατρεπτική κοινή δράση των δυνάμεων όλης της μαχόμενης Αριστεράς, με προωθητικό πολιτικό περιεχόμενο και προοπτική (όχι ευκαιριακή - μιας χρήσης). Αντίθετα, με πρακτικές ηγεμονισμού, τροφοδοτεί τον **«ενδοαριστερό εμφύλιο»**. Χωρίζει αντί να ενώνει, καθηλώνει αντί να εμπνέει. Συκοφαντεί διαρκώς το **ΝΑΡ** και την **ΑΝΤΑΡΣΥΑ**, πρόσφατα ότι επιδιώκουν τάχα την «νικηφόρα επανάληψη του πειράματος του ΣΥΡΙΖΑ»!

ΕΚΤΟ: Στις πιο κρίσιμες στιγμές ανόδου του λαϊκού κινήματος, όπως ήταν η νεολαιίστικη εξέγερση το 2008 για τη δολοφονία του **Αλέξη Γρηγορόπουλου, οι διαδηλώσεις και πλατείες** κατά των Μνημονίων το 2010 - 12 και το **δημοψήφισμα** του Ιούλη 2015, **αντί να παρέμβει ανατρεπτικά - ενωτικά - δημιουργικά - προωθητικά** γύρισε την πλάτη του στον αγωνιζόμενο λαό και τη νεολαία. Τα κατήγγειλε όλα αυτά(!), συμβάλλοντας στην **εκλογική ληλασία του κόσμου της Αριστεράς από τον ΣΥΡΙΖΑ.** Επιπλέον δήλωνε ότι **«όταν θα γίνει επανάσταση δεν θα σπάσει ούτε ένα τζάμι» (Αλέκα Παπαρήγα)!**

ΕΒΔΟΜΟ: Η μακρόχρονη πολιτική υποταγής του **ΚΚΕ** στο **ΠΑΣΟΚ** (τις δεκαετίες 1970 - 80) στο όνομα του περιβόητου «μεγάλου αθροίσματος των δημοκρατικών δυνάμεων ΚΚΕ και ΠΑΣΟΚ», όπως έλεγε ο Χ. Φλωράκης, αντί να ενισχύσει τον ριζοσπαστισμό του Πολυτεχνείου και της μεταπολίτευσης και γενικά του αριστερού κόσμου, τον άφησε εκτεθειμένο στην σοσιαλδημοκρατία **από το ΠΑΣΟΚ του Ανδρέα Παπανδρέου**. Με αποτέλεσμα την κυριαρχία της αστικής δικομματικής εναλλαγής (ΠΑΣΟΚ - ΝΔ) και τη διακωμώδηση της περίφημης «**Αλλαγής**»! Η συμμετοχή του **ΚΚΕ** το 1989 στις άθλιες αστικές συγκυβερνήσεις **Τζαννετάκη** (με τη ΝΔ) και **Ζολώτα** (με ΝΔ και ΠΑΣΟΚ) στο όνομα της «**κάθαρσης**» του βρώμικου Κοσκωτά, λειτούργησε ως «**πλυντήριο**» της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ των σκανδάλων. Έγινε σκαλοπάτι για την **αυτοδυναμία** (Απρίλης 1990) του αρχάγγελου της «κάθαρσης» **Κώστα Μητσοτάκη!** Με αποτέλεσμα τον πολιτικό εξευτελισμό και την πολιτική και εκλογική περιθωριοποίηση της Αριστεράς. **Η όψιμη αυτοκριτική του ΚΚΕ** για όλα αυτά, δεν είναι ουσιαστική. Δεν οδηγεί σε ριζική αλλαγή πορείας για συμβολή στην οικοδόμηση «αντίπαλου δέους» στην αστική πολιτική.

ΟΓΔΟΟ: Επιλέγει τακτική ανοχής ή και συναίνεσης σε στρατηγικές επιλογές της αστικής τάξης όπως είναι: η «οικουμενική» διεκδίκηση της **Ολυμπιάδας του 2004** (με επικεφαλής τον έκπτωτο μονάρχη Γκλύξμπουργκ), η πρόσφατη αντίστοιχη διεκδίκηση του **Μουντιάλ 2030** (από Ελλάδα - Αίγυπτο - Σαουδική Αραβία), οι **φιέστες εθνικισμού και προγονοπληξίας** για τα 200 χρόνια από το 1821, με επικεφαλής την Γιάννα Αγγελοπούλου.

ΕΝΑΤΟ: Στο όνομα της **αντιμετώπισης του χυδαίου και πρωτόγονου αντικομμουνισμού της ακροδεξιάς και της ΕΕ** (με την άθλια θεωρία της για δύο άκρα, φασισμός - κομμουνισμός), **ταυτίζει με σοσιαλισμό - κομμουνισμό, ό,τι χρεωκόπησε, κατέρρευσε, τον αμαύρωσε και τον δυσφήμησε, συνολικά σε Ανατολή και Δύση**, παρά το κράτος πρόνοιας που υπήρξε στην ΕΣΣΔ και τη μεγάλη συμβολή της στην αντιφασιστική νίκη. Υποστηρίζει λαθεμένα ότι δεν έγινε κατάρρευση, αλλά **ανατροπή** «από τα μέσα - από τα πάνω - από τα έξω» των ιδιόμορφα εκμεταλλευτικών καθεστώτων του ανύπαρκτου «υπαρκτού» σοσιαλισμού.

ΔΕΚΑΤΟ: Για λόγους ψηφοθηρικούς, υποβαθμίζει το αναγκαίο ιδεολογικό - πολιτικό μέτωπο απέναντι στον καλπάζοντα θρησκευτικό σκοταδισμό - ανορθολογισμό, απέναντι στο «αμαρτωλό» δίπολο «**Εκκλησιαστικό Κράτος - Κρατική Εκκλησία**». Δίπολο «χριστεμπορίας» και πολιτιστικής παρακμής.

Συνολικά το ΚΚΕ ως **μαχητική ρεφορμιστική Αριστερά**, δεν έχει στρατηγική ανασυγκρότησης του κομμουνιστικού κινήματος και δεν μπορεί να συμβάλει στην

επανεξόρμηση των ανατρεπτικών, επαναστατικών, κομμουνιστικών ιδεών και αξιών, που θα εμπνεύσουν τις νέες ταξικές αναμετρήσεις για την εργατική χειραφέτηση και την πλήρη απελευθέρωση του κοινωνικού ανθρώπου.

Η κριτική μας στο ΚΚΕ **γίνεται από θέση αρχών και από τα αριστερά** και αφορά στον πυρήνα της πολιτικής του. Στοχεύει στην συγκρότηση πραγματικού **«αντίπαλου δέους»** απέναντι στην αστική πολιτική, με βάση τις νέες δυνατότητες της εποχής μας. Γι' αυτό είναι **άμεση ανάγκη** η αλλαγή των σημερινών αρνητικών πολιτικών συσχετισμών, τόσο συνολικά, όσο και ειδικά στην Αριστερά, **υπέρ της Επαναστατικής Κομμουνιστικής Αριστεράς και της ανεξαρτησίας της από την αστική πολιτική**. Με αυτή την λογική, το **NAP** και η **ΑΝΤΑΡΣΥΑ** προβάλλουν το σύνθημα: **«Μόνο ο αγωνιζόμενος λαός στον επαναστατικό δρόμο μπορεί να σώσει το λαό»!**

Προϋποθέσεις για την αλλαγή των συσχετισμών είναι:

- α)** η ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού και λαϊκού κινήματος,
- β)** το μαζικό μέτωπο της αντικαπιταλιστικής - επαναστατικής Αριστεράς και κυρίως
- γ)** η οργάνωση των πρωτοπόρων συνειδητών δυνάμεων στο **σύγχρονο Πρόγραμμα και Κόμμα της Κομμουνιστικής Απελευθέρωσης**.